

STROMEN VAN LEVEND WATER

Deel 1

T. Austin-Sparks

HOOFDSTUK EEN

DE RIVIER DES LEVENS

Ons sleutelvers vinden we in Johannes 7:37 tot en met 39:

“En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.”

We willen vooral letten op de woorden “stromen van levend water”. Daaromheen willen we enkele andere schriftgedeelten plaatsen. In de eerste plaats Genesis 2:10:

“Er ontsprong in Eden een rivier om de hof te bevochtigen, en daar splitste zij zich in vier stromen.”

Dan Ezechiël 47:1:

“Toen bracht hij mij terug naar de ingang van het huis; zie, er stroomde water onder de drempel van het huis uit, oostwaarts, want de voorzijde van het huis was op het oosten; het water vloeyde onder de rechter zijkant van het huis vandaan, ten zuiden van het altaar.”

Kijk ook even naar de rest van het hoofdstuk om je geheugen wat op te frissen. Dan gaan we weer naar Johannes, hoofdstuk 4:14:

“Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.”

En tenslotte Openbaring 22:1 en 2:

“En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam. Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalfmaal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren.”

“Stromen van levend water.” Het commentaar van Johannes op deze woorden van Jezus – geschreven lang nadat Jezus dit zei – was: “Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.” Het eerste gedeelte van dit commentaar geeft ons de sleutel tot de betekenis van alle rivieren in de bijbel. Het is de heilige Geest. Als we al die verwijzingen naar rivieren, bronnen en stromend water, die we zojuist gelezen hebben, als symbolen zien van de heilige Geest, dan hebben we bepaalde heel eenvoudige en duidelijk omliggende gedachten van God.

Gods bedoeling voor Zijn volk

Dit is Gods gedachte voor Zijn volk: dat de heilige Geest als “stromen van levend water” zou zijn. Dat is Gods bedoeling. Iets anders dan dat schiet te kort of is in tegenspraak met Gods gedachte. De bijbel begint en eindigt ermee. In zekere zin wordt de hele bijbel hierin samengevat: Gods gedachte en Gods bedoeling is datgene wat bedoeld is met “stromen van levend water”. Dit alles geeft aan hoe graag God wil geven, dat is Zijn aard. We zien God als iemand die verlangt te geven, wiens natuur het is te geven, en wel overvloedig. Dat is het simpele basisfeit over God, dat we in geloof mogen vastgrijpen.

Als we in een warm land zijn en fijn gaan picknicken, dan is het noodzakelijk dat we water vinden. Maar als we veel ervaring hebben, gaan we er niet zomaar op uit om water te zoeken. We kijken rond om te zien of er ergens groen is, gebladerte, en we weten dan dat het water nooit ver weg kan zijn. Dus lopen we naar die groene plek toe en ja hoor, we treffen een stroompje aan. En zo kun je ook altijd zeggen of de Heer ergens werkelijk aanwezig is, of is geweest, aan het “geestelijke” groen en het gebladerte. De Heer laat zo Zijn sporen na, dat is Zijn aard, Zijn karakter.

Dit is dus Gods gedachte en uit de schriftplaatsen die we gelezen hebben, kunnen we nog meer dingen opmerken over Gods gedachte en bedoeling, heel eenvoudige dingen. Gods gedachte voor de individuele gelovige is dit: “als iemand dorst heeft ...” “Wie in Mij gelooft ... uit zijn binnenste zullen stromen van levend water vloeien ...” Dat staat in het enkelvoud. De gedachte van God omtrent ons, individueel, is dat uit ons stromen van levend water zullen

vloeien. Die individuele kant zien we heel duidelijk in het gesprek van de Heer met de vrouw bij de put van Sichar – “zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.”

Maar dit is ook Zijn gedachte voor de gemeente. In de laatste hoofdstukken van het boek Openbaring zien we de stad, met de rivier “midden op haar straat”. Als dat een symbolische uitbeelding is van de gemeente, wat wij stellig geloven, dan is Gods visie voor de gemeente aan het eind, dat er vanuit de gemeente, de stad, een overstromende volheid is van levend water, van water des levens, en daar werkt God in alles steeds naartoe. En wat waar is van de gemeente als geheel, universeel, is natuurlijk ook bedoeld voor iedere plaatselijke uitdrukking daarvan. Gods bedoeling voor iedere plaatselijke gemeente, waar dan ook, is dat uit hun midden stromen van levend water zullen vloeien. U hebt de overeenkomst tussen het boek Genesis en het boek Openbaring opgemerkt. In Genesis lezen we dat de Here een hof plantte (Gen. 2:8). In Openbaring: “Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is (Op. 2:7). De laatste hoofdstukken van Openbaring laten ons de boom des levens zien bij de rivier van het water des levens. De hof in Genesis is dus een voorafschaduw van de gemeente, en van het paradijs van God: Gods eeuwige gedachte, Zijn eeuwig voornemen om iets te hebben van waaruit Zijn rivieren stromen.

Uitstroming het geheim van instroming

Laten we heel duidelijk zijn: als wij, individueel of collectief, plaatselijk of universeel, onze “uitstroming” verliezen, verliezen we daarmee de rechtvaardiging van ons bestaan! Dit punt van uitstroming moet met de grootste zorg bewaakt worden! Het gevaar bestaat dat we ons alleen maar vullen, naar ons toe trekken, niet alleen individueel, maar ook collectief. Wat wordt er ontzettend veel energie besteed en activiteit en georganiseer en wat al niet met het proberen mensen naar ons toe te trekken, bij elkaar te krijgen en iets groots te maken! Kijk maar naar alle attracties die bedacht worden, al de inspanning om binnen te halen, te brengen naar onze groep of organisatie en die op te bouwen. Dat is de gebruikelijke manier toch, nietwaar? Het lijkt wel of men geen andere manier kent. Maar dat is niet Gods manier; dat is nooit Gods orde geweest. Iets dergelijks vind je absoluut niet in de bijbel. Gods weg is: giet jezelf uit en je zult ontvangen – het komt terug. Als er maar genoeg uit je stroomt, een grote stroom, met kracht, komt het terug, in overstromende golven.

De Here zegt dit op een andere manier: “Geef en u zal gegeven worden” en Hij vervolgde: “Een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot werpen” (Luc. 6:38). Weet u, dat is Gods principe – een

levensprincipe. Wilt u ontvangen, wilt u volheid, wilt u ruimer worden? Wilt u alles ontvangen wat besloten ligt in “stromen van levend water”? Het komt door te geven; het is de beloning voor uitgieten. Uiteraard heb je iets nodig om uit te gieten, om te geven, maar dat brengt ons terug bij Gods gedachte. Johannes, deze oude man, neemt na een lang leven van bediening, werk en dienstbetoon, aan het eind van zijn leven deze woorden van de Here Jezus en zegt dan: “Dit is wat Hij bedoelde!” Lees het goed en besef wat het inhoudt. Een oude man van wie je zou kunnen zeggen dat hij aan het eind van zijn latijn is – hij heeft al die jaren gegeven en zal nu zo langzamerhand wel uitgeput zijn, maar hij zegt: dit is wat Jezus bedoelde! De heilige Geest is in de gelovige als een stroom van levend water dat uitgestort wordt. Geve God dat wij zo ook tot het laatst toe nooit zullen uitdrogen.

Dit is wat de Heer bedoelt en dit is de eigenlijke aard van bediening. Het is het geheim van het leven. Als we naar onszelf toe trekken, worden we een doel op onszelf. Maar als we naar buiten gericht zijn en altijd de Here vragen om iets wat we kunnen geven, worden we zelf verrijkt en verruimd. Het is het geheim van het leven. Het is het geheim van dienen. Zie hoe vanaf de dag dat de rivier ontsloten werd in Jeruzalem – de Pinksterdag – iedereen gekenmerkt werd door de bereidheid om te geven. Petrus en Johannes, die naar de tempel gingen en de verlamde zagen zitten die om een aalmoes vroeg, zeiden: “Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u” (Hand. 3:6). Het is de gezindheid van geven die de gemeente in de eerste tijd kenmerkte, omdat de rivier ontsprongen was.

Er is een verhaal over Thomas van Aquino en de paus uit zijn tijd. Thomas ging op een dag naar de paus die bezig was een groot bedrag aan geld te tellen. De paus zei: “Zie je, Thomas, de kerk kan niet meer zeggen: Zilver en goud heb ik niet.” “Nee”, zei Thomas bedroefd, “helaas ook niet: Sta op en wandel.”

Het ware geheim van leven en bediening is het gevolg van de “uitstroming”, niet de zelfzuchtige voldoening van de “instroming”. Als wij, persoonlijk of gezamenlijk, proberen naar ons toe te trekken, worden de dingen gekunsteld; met andere woorden, wij moeten alles doen en alles op alles zetten om het voor elkaar te krijgen. Maar als wij bereid zijn te geven, onszelf uit te gieten zodat anderen daardoor gezegend worden, is het niet gekunsteld of gemaakt – het is spontaan.

Kenmerken van levend water

Wat wij tot nu toe gezegd hebben heeft alles te maken met de functie, de functie van de Geest, de functie van de gemeente, de functie van de individuele

gelovige, namelijk om een vat te zijn voor Gods volheid, waar deze volheid uitstroomt. We willen nu iets meer zeggen over het wezen van dit leven, deze bediening, over de kenmerken dus van de Geest als water. Ze zijn heel simpel. De definitie is dat het levend water is. Dat is dat de uitwerking van het leven van de gelovige en van de gemeente, plaatselijk en wereldwijd, is dat er overal leven komt. Dat is altijd de toets. Dat is altijd het definitieve bewijs van de waarheid. Het is niet rationeel – dat wil zeggen, we kunnen het niet beredeneren en met onze argumenten iemand overtuigen dat wij gelijk hebben. Dat uiteindelijke bewijs van de waarheid is vitaliteit, niet alleen wat het op zichzelf is, ook al is het waar, maar de uitwerking ervan. Dat effect, die uitwerking, moet altijd leven zijn; leven en waarheid gaan samen. Het bewijs van alles is te vinden in het leven dat het gevolg ervan is, kan zijn, en als het de gelegenheid geboden wordt, ook zal zijn. De bedoeling van de Heer is daarom dat onze aanwezigheid, de som van ons leven, zou moeten betekenen dat anderen leven en dat er voorwaarden voor leven zijn geschapen.

Een volgend blijk van de rivier is vruchtbaarheid. Het is niet nodig om alle schriftplaatsen op te noemen; u kent ze wel. Vruchtbaarheid is een wezenlijke eigenschap voor levend water. We hebben in de bijbel minstens één voorbeeld van water dat niet levend was – dat we “dood water” zouden kunnen noemen (2 Kon. 2:19-22). Er ontbrak een element en het gevolg was, zoals u weet, dat de vruchten van de boom vielen voor ze rijp waren – niet één bereikte zijn einddoel. Het was dood water! En de mannen van Jericho zeiden: “Het water is slecht.” Maar de profeet veranderde dat.

Wat geven wij? Dood water, zodat niets doorgaat en rijpt? Dat is niet Gods gedachte. Levend water betekent vruchtbaarheid; het betekent productiviteit en voortplanting; het betekent overvloed. “Langs de oever van de beek stonden aan weerszijden zeer veel bomen” (Ez. 47:7). “Zeer veel bomen”. Dat is Gods gedachte – dat als u en ik te zijner tijd van dit toneel verdwijnen, we een getuigenis achterlaten in vele “bomen”, in veel levens, dat God met ons was en het water door ons heen die levens aangeraakt heeft. Ook dit geldt zowel individueel als collectief.

Het volgende kenmerk is frisheid. Levend water is fris water, vers water. Het feit dat er iedere maand vrucht was, spreekt van versheid, nietwaar? Het lijkt bijna alsof niets oud mocht worden. Ouderdom werd tijdig voorkomen. Voordat er tekenen van ouderdom zichtbaar waren, werd er iets vers geproduceerd.

Er zijn andere illustraties in de bijbel van ditzelfde vernieuwingsprincipe. We lezen over “opvaren met vleugelen als arenden”, “lopen zonder moe te worden”, “wandelen zonder mat te worden”. Die zinsneden worden voorafgegaan door: “Jongelingen worden moe en mat” (Jes. 40:30,31). Het is dus iets

wat niet natuurlijk is. In de jeugd verwacht je te lopen zonder moe of mat te worden, maar hier is iets wat totaal anders is, dat daarbovenuit gaat – er is nieuwheid, frisheid, vernieuwing, de hele tijd door. “Wie de Here verwachten, putten nieuwe kracht.” Dit is iets wat ons geloof mag grijpen.

Dan het volgend punt: onverzettelijke volharding. “Stromen van levend water”. Er is een enorme onverzettelijkheid in een grote rivier. Ik heb de Eufraat en de Tigris gezien, waarvan gesproken wordt in Genesis 2:10. Wat een ongelofelijke hoeveelheid water stroomt daar door, dat alles met zich meesleurt met grote kracht en geweld. Alles wat in de weg staat wordt onverbiddelijk meegesleurd. Dit is een beeld van de heilige Geest. Zo is Hij – stromen van levend water die alsmaar doorgaan, onophoudelijk. Maar vergeet niet dat we moeten beseffen dat dat eerst in ons moet zijn, en dan uit ons binnenste moet stromen. Prijs God voor de telkens terugkerende vernieuwingen van de heilige Geest, die maken dat wij door kunnen geven. Prijs God voor Zijn aanhoudend doorgaan! Waar zouden wij zijn zonder de heilige Geest? Waar zouden we vandaag zijn als Hij niet zo volhardend doorgedaan was? Telkens weer is Hij er.

We willen nog iets opmerken: de aanwezigheid van bomen aan weerszijden die tot geneesmiddel zijn. Hoeveel heeft het Woord te zeggen over het genezingbrengende werk van de heilige Geest! Als we de heilige Geest Zijn gang laten gaan, zal Hij altijd gezonde toestanden brengen. Alle kwaadaardige kwalen en geestelijke ziekten die de gemeente aantasten, worden weggenomen als de Geest vrij spel heeft. Ongezonde toestanden betekenen dat de heilige Geest ergens gehinderd wordt. Deze volheid van goddelijk leven moet ons samen geestelijk gezond maken, vol levenskracht en vol groeikracht.

En tenslotte: Psalm 46:5: “Een rivier – haar stromen verheugen de stad Gods”. Er is blijdschap bij de rivier.

De uitdaging

Dit alles is heel eenvoudig; het is maar een begin, een fundament. Maar het is een uitdaging, een test, en misschien wel een berisping. Is het dat voor u? Voor mij wel; het beproeft me, onderzoekt me, het spreekt tot mij en het zegt: “Dit is wat de Here wil en dit is wat de Here voor ons bereid heeft en dit is wat de Here doet als we Hem Zijn gang laten gaan. Maar ik wijs u op de woorden van de Here Jezus: “Indien iemand dorst heeft ... wie in Mij gelooft ...” Deze woorden testen ons geloof: gelooft u dat dit voor u mogelijk is, voor u? Gelooft u dat het ook in u zo kan zijn? Of is dit zomaar een algemeen mooi groots idee, dat niet persoonlijk voor u bedoeld is en kunt u onmogelijk zien hoe dit ooit waar kan zijn in uw leven? De Here Jezus zegt heel simpel tot u persoonlijk: “Wie in Mij gelooft ...” Voelt u zich droog, uitgedroogd? Geloof kan die

situatie veranderen. En het is niet alleen maar geloof dat de situatie verandert, het is geloof in wat God gezegd heeft. Het is iets waar geloof de hand op legt, iets wat je door geloof vast moet grijpen. “Wie gelooft ... uit zijn binnenste zullen stromen van levend water vloeien.

Als dit niet waar is voor ons als Gods volk, individueel en collectief, hebben we geen recht om te zeggen dat we Gods volk zijn. Het schijnt mij toe dat dit het hart van de test en berisping van de Here is aan het adres van de gemeenten in Asia in het begin van het boek Openbaring. Sommige daarvan waren erg met zichzelf ingenomen, andere waren op andere manieren op zichzelf gericht. Het probleem schijnt geweest te zijn dat de stromen niet uitvloeiden. “Als de stromen niet uit je binnenste vloeien”, zegt de Here, “dan is het niet gerechtvaardigd dat jullie jezelf een gemeente noemen, een volk van God.” Maar de troost, de bemoediging is dat als God het als Zijn wil heeft laten zien en als Hij het tot de rechtvaardiging van ons bestaan heeft gemaakt en Hij zeker voorzien heeft door Zijn Geest te geven – en Hij geeft Zijn Geest niet met mate – dan kan het werkelijkheid worden, het is mogelijk!

Ik geloof dat de Here het herstel hiervan verlangt in Zijn volk op nieuwe wijze. Maar wij moeten te allen tijde heel zeker zijn van onze grond en we moeten ook zeker zijn dat de Here het wil en dit bedoelt. Kunnen we echt aantonen dat de Here dit bedoelt, dat dit de wil van God is? Als ik maar ten volle verzekerd ben dat iets de wil van God is, dan kan ik verder. En het staat er. De Here heeft laten zien dat Hij een God is die wil geven, en niet een klein beetje, en dat Hij Zichzelf door ons heen wil uitgieten – alleen maar Zich uitgieten door ons heen. “Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien” – dat is Zijn verlangen. Dat onze overdenkingen dat mogen uitwerken, zodat alle droge kanalen vol worden, dat al het dorre land doordrenkt zal worden en de lage stand van het water, de eb van ons geestelijk leven, plaats maakt voor een springvloed. En op nieuwe wijze, hoewel we van onszelf weten dat we absoluut niets zijn van onszelf, individueel en collectief, zal het bekend worden dat de Here zo door ons heen werkt. Het is niet teveel gezegd als we beweren dat er een grotere mate van leven uit ons kan vloeien tot aan de einden der aarde, vanwege dat wat de Here in ons doet. Laten we dat in geloof vasthouden.

DE RIVIER EN HET HUIS

We gaan nu naar één van de moeilijkste boeken in de bijbel, dat volgens mij toch één van de rijkste is. Het is het boek Ezechiël. We willen eerst lezen hoofdstuk 1:1,4,5a,15,16,20,22,26; en daarna hoofdstuk 47. Dit is een rechtstreeks vervolg op hoofdstuk 46. In vers 1 lezen we: *“Hij bracht mij terug naar de ingang van het huis”* en dat brengt ons terug naar wat daar stond over het huis. En nu gaat de schrijver verder: *“... zie, er stroomde water onder de drempel van het huis uit, oostwaarts, want de voorzijde van het huis was op het oosten; het water vloeiende onder de rechter zijkant van het huis vandaan, ten zuiden van het altaar.”* We moeten dit lezen in verband met de rest van het hoofdstuk en ook met het laatste hoofdstuk, hoofdstuk 48. We komen daar nog op terug.

Laten we eerst nog even teruggaan naar ons sleutelvers in Johannes 7:37-39: “En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.”

“Stromen van levend water”. Om Ezechiël te begrijpen is het nodig om zeker te weten dat de profetieën van Ezechiël echt een boodschap voor onze tijd bevatten, voor ons, nu. Niet alleen dat er hier en daar interessante teksten staan die ons kunnen helpen, maar dat we hier de belichaming van Gods boodschap voor ons hebben. Als het dan zo is dat Ezechiël echt waarde heeft voor onze tijd, is dat alleen op geestelijk vlak. Er is veel geschiedenis en veel profetie. Die profetie ging al in vervulling terwijl Ezechiël zijn bediening vervulde. Maar het is van het grootste belang te beseffen dat in ieder geval, hoe je de profetieën ook interpreteert, hetzij historisch, profetisch of geestelijk, het historische en het symbolische slechts een tijdelijke uitdrukking zijn van het geestelijke. Dat geldt *te allen tijde*. Ik ken de verschillende interpretaties van deze profetieën, en ik zeg dit niet zomaar. Het geestelijke is altijd aanwezig en dat is het allerbelangrijkste. Het historische komt en gaat; het profetische heeft wel of niet een letterlijke vervulling, maar het geestelijke is de eeuwige en geestelijke essentie. Om die reden vinden we in Ezechiël niet alleen symbolen, maar een ware vertegenwoordiging van dat geestelijke element in onze tijd. Dit zullen we zien als we verder gaan en ik denk niet dat het moeilijk is om het duidelijk te maken.

De rivier en de troon

Ezechiël zegt dat hij van Godswege gezichten zag. We vragen ons dan af wat hij gezien heeft. Hij zag de hemel geopend; door die open hemel zag hij een troon en boven die troon “een gedaante, die er uitzag als een mens”. Dat was in de hemel. Dan zag hij ook iets tussen de hemel en de aarde: het middel waardoor de heerschappij van die troon uitgewerkt werd met betrekking tot de wereld, gesymboliseerd in vuur, in levende wezens en in de raderen. Vanaf dat punt volgt er een lange serie boodschappen met illustraties, gelijkenissen en tekenen om de boodschappen duidelijk over te brengen. Daarna een huis en een rivier en het land dat als erfenis verdeeld wordt en tenslotte een stad met als laatste woord: “De Here is aldaar.” Zelfs met dit simpele en beknopte overzicht is het niet moeilijk in te zien dat dit betrekking heeft op meer dan alleen maar geschiedenis en tijdelijke gebeurtenissen. Het gaat hier duidelijk om zaken van geestelijke betekenis.

In deze studie gaat het ons voornamelijk om de rivier – “stromen van levend water”. En toch is het onmogelijk om de rivier alleen op zichzelf te bezien, want de rivier heeft alles te maken met de rest. Het heeft te maken met de troon; het heeft te maken met het huis, want het water stroomt van daaruit; en het heeft ook te maken met het land, want dat wordt erdoor bevochtigd. De rivier kan dus alleen begrepen worden en op zijn juiste waarde en betekenis geschat, als we de samenhang zien met die andere dingen.

We willen nu eerst de rivier zien in samenhang met de troon en het huis. Laat mij u herinneren aan het commentaar van Johannes op de woorden van Jezus over de “stromen van levend water” – “dit zeide Hij van de Geest”. En dat is het eigenlijke onderwerp waarover we spreken, de Geest, hoewel we de symbolen gebruiken. Dat commentaar van Johannes brengt ons heel dicht bij wat we hier in Ezechiël aantreffen. Men zegt wel dat de apostel Johannes het “adelaars” aspect van de cherubs, de levende wezens naar voren brengt. We laten dit nu rusten, maar ik wil zeggen dat de boodschap van Johannes nauw verwant is aan wat we in Ezechiël lezen. Hier is het uitgangspunt: “Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat *Jezus* nog niet *verheerlijkt* was.” U moet eerst de Mens op de troon zien, voordat u de rivier kunt hebben. Dat commentaar van Johannes, waarbij hij koos voor de naam “Jezus”, introduceert meteen dit allesomvattende en allesbeheersende wonder – Gods plan aangaande de mens. Het is een mens op de troon, of “een gedaante, die er uitzag als een mens” en Johannes zegt: “Jezus was nog niet verheerlijkt” en kiest daarbij voor de naam die Zijn menszijn weergeeft, Jezus.

De goddelijke gedachte met betrekking tot de mens – eerst met een hoofdletter M en later met een kleine m – is dat door Hem de goddelijke

volheid uitgegoten zou worden op heel Zijn erfdeel. Denk u dat eens in! Dat God bepaald heeft Zich uit te gieten in al Zijn volheid, op Zijn erfdeel, door de mens! Dat is wonderbaar! Als u Efeze 1:20 opslaat, leest u: "... die Hij heeft gewrocht in Christus ... en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld" – daar is de Mens op de troon – "en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt" (Ef. 1:20-23). U kent in dit verband de Efezebrief: eerst Christus op de troon, daarna het huis – de gemeente als Zijn lichaam – één nieuwe mens, de corporatieve mens waarvan Hij het hoofd is, en dan uit Hem, in Zijn gemeente en door haar heen, Zijn volheid, stromen van levend water.

De rivier en het huis

Om het beeld van de rivier ten volle te kunnen begrijpen, moeten we eerst bepaalde dingen zien die Ezechiël zo duidelijk over het huis zegt. Want het huis is verbonden met de rivier en omgekeerd. Als je een tekening maakt van dit huis zoals Ezechiël het beschrijft, zie je eerst een groot vierkant terrein, en dan, daarbinnen, zie je de buitenste voorhof, dan de binnenste voorhof en dan het huis zelf met al haar vertrekken. Als je nu in dat grote vierkant diagonalen trekt van hoek tot hoek, wat zie je dan in het centrum van alles, op het snijpunt? Daar ziet u het altaar, en de rivier die daaruit stroomt. We laten het altaar nu even buiten beschouwing, want dat is een ander onderwerp, maar zoals u ziet komt de rivier rechtstreeks uit het middelpunt van alles – de rivier is centraal, strekt zich uit naar al het andere en is daarom met al het andere verbonden. Dit is de heilige Geest, die op alle terreinen werkt en met alles samenhangt.

a) Het huis getoond

Eerst is daar de Geest die het huis laat zien, die het *openbaart*. U weet dat er heel vaak in deze profetieën naar de Geest verwezen wordt. Hij domineert alle dingen – alles geschiedt door de Geest: "Toen hief de Geest mij op ...", "de Geest nam mij op ...", "de Geest voerde mij weg ..."; alles was de werking van de Geest. In de eerste plaats openbaart de Geest dus het huis.

Voordat de ware betekenis van de volheid van leven gekend en gesmaakt kan worden, en voordat deze tot een concrete werkelijkheid verwezenlijkt kan worden, is het noodzakelijk dat het huis van God ten volle gezien wordt. De heilige Geest heeft in de eerste plaats te maken met het huis van God. Daarvoor is Hij gekomen. Dat is het doel van de Geest in deze bedeling. Pas op dat u niet

afgetrokken wordt van *het* doel van deze bedeling! Er zijn allerlei andere interessante en fascinerende dingen over de toekomst en dergelijke, die niet het huidige doel van de heilige Geest zijn. De mensen worden helemaal gefascineerd door deze bijzaken. Het neemt hen volkomen in beslag en leidt hen af van het rechte spoor van het specifieke werk van de Geest in onze tijd. We mogen nooit vergeten dat het de gemeente is, het huis van God, die het doel van de Geest is en dat we nooit de waarde en zegeningen van de volle stroom van de Geest kennen, tenzij we op één lijn zijn met het doel van de Geest, het huis van God.

Dat heeft uiteraard heel veel consequenties, maar het eerste werk van de Geest is dat Hij de dienstknecht van God het huis laat zien. Het is iets groots, iets van het uiterste belang, iets wezenlijks om het doel van de Geest in onze bedeling te kunnen zien. Al het andere moet daarmee op één lijn komen. Zelfs in een werk voor God, een goed werk, een aanbevelenswaardig werk, als het iets wordt wat op zichzelf staat, niet in rechtstreeks verband met het centrale doel, en geen wezenlijk deel van de volle bedoeling van de Geest in onze tijd, dan kan die volheid van de Geest die de Heer zo verlangt bekend te maken niet gekend worden, evenmin als die activiteiten van de Geest die bij deze bedeling horen.

b) Het huis opgemeten

Het tweede punt is het opmeten van het huis, en dat wordt zeer gedetailleerd gedaan! Zelfs de kleinste onderdelen worden gemeten en de verschillende afmetingen worden vastgelegd. De Geest geeft de details aan van het huis van God, waarbij Hij het grootse ontwerp van het huis van God terugbrengt tot de details. Nu is het één ding om een algemeen idee of een algemene kennis van de gemeente te hebben – zoals de apostel Paulus bijvoorbeeld – maar zelfs Paulus geeft daarvan alle details, zelfs heel kleine. Toch zijn ze niet klein, omdat ze een onderdeel van het huis vormen. Er is niets waarop “privé” geschreven staat, er is niets dat er niet toe doet in het leven van hen die samen het huis van God vormen. Elk detail is belangrijk! Waarom zo lang stilstaan bij die onderdeeljes en zoveel moeite doen om ze aandacht te geven, de maat ervan te nemen en die op te schrijven? Waarom niet alles samengevat door te zeggen dat het geheel zó groot is? Maar de Geest is uiterst precies, de Geest is zorgvuldig, de Geest slaat niets over en ziet niets over het hoofd. Als wij al onzorgvuldig zijn en onze verhouding met Gods kinderen niet zo belangrijk vinden en het voornemen van de Here en Zijn belangen veronachtzamen, de heilige Geest zeker niet. In de mate waarin wij het niet zo belangrijk vinden, frustreren we de Geest, we beperken de Geest, en omdat Hij de Geest des levens is, schaden we ons eigen leven.

Paulus, die de grote meesterbouwer is, bespreekt zoveel details op elk terrein van het leven – of beter gezegd, de Geest doet dat door Paulus heen. Wij *moeten* het Woord van God ernstig nemen; dat is zo belangrijk. Lees uw bijbel en lees hem aandachtig! Hoe vaak heb ik al gezegd dat je vaak goede christenen ziet die duidelijk de Schriften op verschillende manieren geweld aandoen. De Schrift zegt iets bepaalds en in hun leven is iets wat dat absoluut tegenspreekt. Waarom? Niet omdat ze dat bewust doen. Ze hebben de Schrift niet gelezen! De heilige Geest heeft het Woord gegeven en Hij waakt met jaloezheid over elk onderdeel ervan. Als u en ik werkelijk onder de heerschappij van de Geest staan, spreekt Hij ons aan op details. Geprezen zij God, Hij woont in ons en Hij stelt ons in staat om aandacht te schenken aan de details.

c) Het huis op orde

Dan lezen we hoe de Geest het huis *op orde* brengt. Hij geeft aan waar het ene detail hoort en wat de plaats van het andere is en wat de specifieke functie ervan is. Overall geeft Hij plaats en functie en verhoudingen aan. Voor Hem is het één compleet geheel, één goddelijke orde. Er is niets dat op zichzelf staat, niets wat de harmonie verbreekt; het is één prachtig, symmetrisch geheel. Het huis van God is op orde.

Nu begrijpt u wel wat ik in het begin gezegd heb. Want je kunt er niet omheen dat, als we de volheid van de rivier willen kennen, we onder de heerschappij van de heilige Geest moeten komen voor de orde in het huis van God. Dit betekent niet alleen in samenkomsten! Wij zijn het huis van God, altijd en overall, en niet alleen als we samenkomen. Van hemels standpunt gezien zijn we nog steeds het huis van God, zelfs als we niet samenzijn. En we zullen onze plaats moeten innemen onder deze orde van Gods huis. Dit kunnen we niet sterk genoeg benadrukken, omdat het iets heel ernstigs is, waarmee zoveel in ons leven samenhangt. Het betekent het verschil tussen verruiming en beperking, of wij onder de heerschappij staan van deze zeer ordelijke heilige Geest of niet. Als we onze plaats niet innemen of die plaats verlaten, brengen we vreselijke schade toe aan het huis van God, en we dwarsbomen het volledige plan van de heilige Geest in onze specifieke situatie. We moeten heel zeker weten dat we zijn waar we zijn omdat de heilige Geest zelf ons daar geplaatst heeft en ons daartoe gezalfd heeft en ons bekend gemaakt heeft dat dit het is waartoe Hij ons geroepen heeft. We zijn er niet zomaar toevallig terechtgekomen. We weten: dit is waar de heilige Geest mij geplaatst heeft, in deze relatie, in deze kring, in dit gezelschap, in deze plaats, en door mij hier te plaatsen heeft Hij een bedoeling met mijn plaats hier, en ik moet weten wat dat is en blijven binnen mijn geordende plaats en mijn functie vervullen, wat die ook moge zijn.

En er zijn talloze functies. Dit huis heeft zoveel aspecten! – alle duidelijk omschreven en toch hangen ze allemaal samen. De Geest moet ons onze plaats aanwijzen, niet wijzelf. Laat geen mens, als mens, als onderdeel van een of andere organisatie of instelling, u uw plaats aanwijzen, ook al gebeurt dit door godvrezende mensen, het moet van de Geest komen.

d) het huis getoond

In de vierde plaats zien we de Geest die een bevel geeft: “Gij mensenkind, wijs (Eng.V toon) het huis Israëls dit huis, opdat zij schaamrood worden ...” (Ez. 43:10, S.V.). Dit is een *bediening*: je moet zelf gezien hebben voordat je kunt laten zien. En wat is de beste manier om het huis te tonen? Niet erover praten, niet erover denken, maar het zichtbaar maken. Wat de Heer wil is een presentatie van het huis. Dit is het principe, om het huis daadwerkelijk zichtbaar te maken, hier en daar en overal, zodat het volk van God kan zien waar de zegen van God is, waar de rivier stroomt en waar het leven is, waar geestelijke volheid is. “Wijs het huis Israëls dit huis.” Er is misschien wel nooit een tijd geweest dat er een grotere behoefte was dat er een *voorbeeld* van het huis van God zou zijn, waar je de rivier ziet stromen; waar het een werkelijkheid is.

Dit alles drukt de heerschappij van de Man en de troon uit – het is de Geest die werkt met betrekking tot de verheerlijkte Mens op de troon. “De Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.” Johannes sprak in de verleden tijd; dat was toen; maar hij kon er aan toegevoegd hebben: “Maar zo is het nu niet. Jezus is nu verheerlijkt en de Geest is nu gegeven.” De Mens zit op de troon. Gods aangewezen en uitverkoren werktuig waar Hij Zichzelf door uitstort, is die verheerlijkte Mens, en dit alles is het werk van de Geest: om de rechten, Zijn hoofdschap, het gezag en de ordening van die verheerlijkte Mens en van die hemelse troon te laten zien.

Ik weet hoe zorgvuldig men moet zijn om bepaalde dingen te zeggen. Ik ben me bewust dat er een andere interpretatie gegeven kan worden aan wat ik nu zeg. Ziet u, de troon nu is de troon van een Mens – DE Mens. Gods gezag rust in een verheerlijkte Mens. De heerschappij van de hemel is door een verheerlijkte Mens. Dat was Gods gedachte toen Hij de mens maakte – “Alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen ...” De heilige Geest werkt dat uit. En daarom is dit alles essentieel voor de rivier. Dit is het punt dat ik de hele tijd wil benadrukken. Dit alles is essentieel voor de rivier – het huis, de hemelse heerschappij in het huis, het soevereine gezag van de heilige Geest in alle zaken die het huis betreffen. Alles waarvan de rivier spreekt, heeft te maken met het huis, met de gemeente, met het lichaam van Christus. Waar vinden we de soevereine heerschappij van de Mens in de heerlijkheid uitgewerkt door de

heilige Geest? Als het niet in de gemeente is, is het nergens. Het is wezenlijk voor ons om op het fundament te staan van het huis van God.

De naam die één maakt

Uiteraard wordt deze gemeente, dit huis van God niet hier letterlijk op aarde gevonden. Het is een hemels huis, het is een geestelijk huis. Maar het is een realiteit; het is niet zomaar een mooie gedachte. Als u en ik gezamenlijk onze plaats innemen in de heilige Geest, zelfs al is het maar met één andere gelovige, staan we op wat we zouden kunnen noemen “gemeentegrond”. Als we samenkomen met een handjevol mensen in de naam van de Here Jezus – niet als iets wat tot stand gebracht is door de mens, maar in de heilige Geest – staan we op dezelfde grond. Dit geldt ook voor veel andere zaken. Het belangrijke hiervan is dat God zulke grond erkent. “Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn ...” – niet “Waar twee of drie gezegd hebben: Laten we een samenkomst hebben, laten we een gemeente oprichten” – maar “zijn vergaderd in (into) mijn naam, daar ben Ik ...” (Mat. 18:20). Dat is gemeentegrond. En dat loopt uit op: “De Here is aldaar” (Ez. 48:35); en overal waar dat gezegd kan worden, daar is het huis, dat is de gemeente. Het is een geestelijk iets, niet gearrangeerd of georganiseerd, niet iets wat we besloten hebben te doen, maar, omdat we de Here toebehoren en Zijn naam dragen die over ons uitgeroepen is en omdat we vergaderd zijn in die naam, de naam die verenigt, daar is *Hij* aanwezig. De naam is de eenmakende factor.

Er staat hierover iets in Johannes 10. “Hij roept zijn eigen schapen bij name” (:3). Welke naam? Hij roept ze niet bij de naam Jan, Piet en Klaas en wat voor andere naam ze ook mogen hebben. Dat betekent het niet. Er staat niet: “Hij roept zijn eigen schapen bij hun namen”, maar “bij name”. Welke naam? De evangeliën geven veel gelijkenissen en beelden, en nog niet de volle betekenis. Pas later wordt de volle betekenis door de apostelen aangegeven. “De goede naam welke over u aangeroepen is” (Jac. 2:7). “Dopen in de naam van de Here Jezus” (Hand. 19:5). En wij worden bij Zijn naam geroepen.

Ik wil dit illustreren met iets dat ik in het Oosten gezien heb. Op een keer was ik ergens waar het dor en woest was, en ik zag een paar herders die van verschillende kanten kwamen met hun kudden, naar een bron toe. En toen ze daar aankwamen, vermengden de kudden zich totaal terwijl de herders aan de kant gingen zitten en rustpauze hadden. Ik dacht bij mezelf: al die schapen lopen door elkaar nu; hoe zullen ze die ooit weer uitzoeken? Nadat ze uitgepraat waren, gingen de herders uit elkaar in verschillende richtingen. Eén herder liep gewoon weg en liet zijn kudde, vermengd met de andere achter. Op een in het oog vallend punt keerde hij zich om en liet slechts één roep horen,

één toon – ik veronderstelde dat het een naam was – die ik onmogelijk kon imiteren. Het was maar één bepaald geluid, en hij herhaalde het en de echo daarvan drong door tot waar de schapen waren. Toen zag ik hoe de kudde zich opsplijste en zich verdeelde, en alle schapen van deze herder gingen naar hem toe en volgden hem. Hij had maar één woord gebruikt, één naam en die kenden ze! Hij riep hen – niet bij al hun eigen namen – maar bij één naam en die naam maakte hen tot één, maakte hen tot een kudde, één geheel met die herder.

Nu, dat is de letterlijke vervulling van wat Jezus zei: “Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij” (Joh. 10:27). Het is de Naam die verenigt en één maakt – de Naam! Dat is gemeentegrond. We zijn samen verbonden door de Naam. Als we op die grond staan, wandelen we in de weg van de Geest, de weg des levens. U kent de rest van dat schriftgedeelte. “Ik geef hun eeuwig leven.” – het is de weg des levens – “... en niemand zal ze uit mijn hand roven” – het is de weg van veiligheid (:28). Dat is de betekenis van staan op wat wij noemen gemeentegrond. Dit is ongelofelijk belangrijk, zowel voor veiligheid als voor voedsel.

De rivier en de opstanding

Om terug te keren naar Ezechiël, dat is de weg van de rivier. “Stromen van levend water.” Toen Jezus deze woorden uitsprak was Hij in de tempel en het was op het loofhuttenfeest. U weet misschien dat het loofhuttenfeest één specifiek kenmerk had dat geen enkel ander feest had. Het had een achtste dag; geen van de andere feesten had die. De achtste dag was de “de laatste dag, de grote dag van het feest” (Joh. 7:37) en het onderscheidde dat feest van al de andere. Wat is de achtste dag? Het is voor christenen de eerste dag, de dag van de opstanding. Acht is altijd het getal van de opstanding, en de achtste dag wordt de eerste. Dit is de wet van het octaaf: de achtste is een herhaling van de eerste. De achtste dag is de eerste dag: het is de dag van de opstanding en het is de dag van het leven, leven in overvloed. “Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis” (1 Pet. 1:3,4). Dat is de achtste dag van de erfenis – de dag van opstanding – het loofhuttenfeest. Het is leven, overvloedig leven. Het is “stromen van levend water”, in opstandingseenheid met Hem, door geloof.

DE RIVIER EN DE TROON

“... ik zag gezichten van Godswege” (Ez. 1:1).

“En in het midden daarvan was wat geleek op vier wezens; en dit was hun voorkomen: zij hadden de gedaante van een mens, ieder had vier aangezichten en ieder van hen vier vleugels. Wat hun benen aangaat, deze waren recht; en hun voetzolen waren als die van een kalf en fonkelden als gepolijst koper. Onder hun vleugels waren mensenhanden aan hun vier zijden” (Ez. 1:5-8).

“En ik zag naar de wezens en zie, op de grond naast de wezens, aan de voorzijde van alle vier, was een rad. De aanblik en het maaksel van de raderen was als de schittering van een turkoois; zij hadden alle vier een zelfde vorm; hun aanblik en maaksel was, alsof er een rad was midden in een rad. Als zij gingen, konden zij naar alle vier zijden gaan; zij keerden zich niet om als zij gingen. Hun velgen waren hoog en ontzagwekkend; en bij alle vier waren deze velgen rondom vol ogen. Als de wezens gingen, gingen de raderen naast hen; en als de wezens zich van de grond verhieven, verhieven zich ook de raderen. Waarheen de geest wilde gaan, gingen zij – waarheen de geest wilde gaan” (Ez. 1:15-20)

“Boven het uitspansel boven hun hoofden was wat er uitzag als lazuursteen, dat de vorm had van een troon; en daarboven, op hetgeen een troon geleek, een gedaante, die er uitzag als een mens” (Ez. 1:26).

“Toen bracht hij mij terug naar de ingang van het huis; zie, er stroomde water onder de drempel van het huis uit, oostwaarts” (Ez. 47:1).

We willen nu iets zien van het verband van deze “rivier van water des levens” met de troon, en met de cherubs (wezens) en de raderen, die het symbolisch middel zijn tot de uitoefening van de heerschappij van de troon, en met de Mens op de troon. We hebben in het Nieuwe Testament de tegenhanger hiervan gezien: Jezus, opgewekt en gezeten “ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw” (Ef. 1:21 en 22). En vanuit deze verhoogde Heer stroomt op de dag van Zijn verhoging en verheerlijking, Pinksteren, een rivier via het Huis, de gemeente, naar alle volkeren. Het is nodig dat we duidelijk zien wat dit ons in onze tijd te zeggen heeft.

De toestand van de gemeente raakt de hele schepping

Het boek Openbaring, dat in veel opzichten verwant is aan de profetieën van Ezechiël, werpt enig licht op dit onderwerp. Het boek Openbaring werd speciaal geschreven met betrekking tot de geestelijke afval van de gemeente – want alles hangt samen met de gemeente, zelfs de volkeren en het koninkrijk van Satan. Deze nemen een grote plaats in in dit boek, maar God begint met de gemeente, vertegenwoordigd in de gemeenten, en eindigt met de gemeente, uitgedrukt in het hemelse Jeruzalem, en alles wat daartussenin staat hangt samen met de gemeente. Dit boek werd dus geschreven vanwege de afval en terugval van de gemeente van haar oorspronkelijke positie, en het bevat één allesomvattend argument dat alles afhangt van de geestelijke toestand van de gemeente.

Dat werpt licht op het boek Ezechiël, omdat het met hetzelfde doel geschreven werd. Historisch hangt het samen met de afval en terugval van Israël. Maar dat raakt ook de volkeren; alle koninkrijken hangen *hiermee* samen. Wat met *dit* volk gebeurt, heeft zijn uitwerking op alle andere volken. Deze schepping is één geheel en dat wat God in het middelpunt gezet heeft, Zijn eigen volk, is iets wat van belang is voor de hele schepping. Paulus maakt dat uitdrukkelijk duidelijk als hij zegt: “Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensood is ...” Waar wacht ze op? “Op het openbaar worden der zonen Gods” (Rom. 8:22,19). Alles hangt samen met dit ene: Gods interesse in Zijn eigen volk, Gods doel met Zijn eigen volk. Het volk van God is niet alleen het middelpunt van Gods belangen, maar het beïnvloedt al het andere. De duivel weet dat, en wij moeten dit ook weten. Hoe belangrijk is het dus dat het volk van de Here in goede conditie is, zoals Hij dat bedoeld heeft. We kunnen onmogelijk het belang ervan overdrijven of teveel benadrukken, dat de gemeente in een goede conditie is.

De rivier van het water des levens, die zoals we gezien hebben uit het commentaar van Johannes, niets anders is dan de heilige Geest zelf, uitgedrukt in volheid, heeft in de eerste plaats te maken met het volk van God, de gemeente, het huis van God, en dan *door* hen met de volken. De bijbel maakt dat heel duidelijk in Genesis; de rivier die uit de hof stroomt in Genesis 2:10 is dezelfde als die in Ezechiël 47. Heel het land wordt beïnvloed door de rivier. En aan het eind, in Openbaring, is dat ook zo. De rivier stroomt uit, geeft leven aan de boom, en “de bladeren van de boom zijn tot genezing van de volkeren” (Op. 22:2). U ziet dus dat wat in het binnenste van het volk van God is, moet uitstromen naar wat in deze wereld is om het karakter te geven. De bedoeling van de Here is dat Zijn kinderen allereerst leven en overvloed van Hem zullen ontvangen door de heilige Geest, en wel zo overvloedig dat er stromen van levend water uit hun binnenste vloeien. Uiteraard is het heel belangrijk om te

ontvangen. “Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke”. En dan, als hij zelf vol is, “zullen stromen van levend water uit zijn binnenste vloeien”. Dit is de bedoeling van God.

De Cherubs

De cherubs, de “wezens”, zijn het middel waardoor het gezag van de troon wordt uitgeoefend. Ze worden niet minder dan acht keer uitvoerig genoemd in de bijbel en nog veel andere keren wordt naar hen verwezen. In Genesis staan ze buiten de hof, om de weg naar de boom des levens te bewaken. In Exodus zijn ze in het heiligdom, in rusttoestand; niet langer buiten, maar binnen. Wat dit betekent zien we in een volgend hoofdstuk. In het boek Koningen staan ze en wachten: ze wachten op de koning. In Jesaja 6 vliegen ze met een gloeiende kool. In Openbaring 4 zingen en aanbidden ze. In Ezechiël, waar ze twee keer voluit genoemd worden, in hoofdstuk 1 en hoofdstuk 10, zien ze en gaan recht voor zich uit – visie en actie – en zo overzien ze de hele situatie en doen er iets aan. We merken op dat hun energie de energie van de heilige Geest is. De Geest is in hen – de geest der wezens (1:20); en de geest is in de raderen – de actieve kracht en energie is die van de Geest, die alles ziet en overal actief is met betrekking tot wat er gezien wordt.

De raad van God in werking

Ik ga u niet vertellen wat de cherubs zijn. Er bestaan talloze interpretaties. De meest recente en volledige is dat het symbolen zijn van de gemeente. Maar ik ga dat zelfs niet zeggen. Wat ze ook zijn, ze zijn in ieder geval de belichaming van de principes van de troon – de Mens op de troon die Zijn eeuwig voornemen uitwerkt. Paulus vat dit alles in één zin samen: “Die in alles werkt naar de raad van zijn wil” (Ef. 1:11). Het is de raad van God in werking. Dat te zien moet ons genoeg zijn. Maar wat is het een machtig iets! Kijk naar al die kenmerken hier in het eerste hoofdstuk van Ezechiël – kenmerken van actie, van leven. Het is overvloedig leven, er zijn stormwinden, er zijn ratelende wielen, vele ogen, rennende voeten, er is een consequent volhardend rechtuit gaan, er is vlammeende bliksem, een gloeiende kool, er zijn wolken en wervelwinden – onafgebroken activiteit. En wat betekent dit allemaal? Het betekent tomeloze energie. “Die in alles werkt naar de raad van zijn wil” – dat woord “werkt” komt van het Griekse werkwoord *energeo*, waar ons woord energie vandaan komt – “die alle dingen *‘energetiseert’* naar de raad van zijn wil”. En Paulus maakt heel duidelijk dat dat nu is, in deze bedeling.

Ik geloof dat we bij alle andere dingen die nodig zijn, dit ene in het bijzonder moeten terugwinnen: we moeten weer terug naar een zekerheid en

vertrouwen en overtuiging dat, hoe de dingen ook lijken te zijn, het nog steeds zo is, ook vandaag, dat God Zijn raad uitwerkt door alle dingen, boven alle dingen, achter alle dingen – Hij gaat door. Ononderbroken in Zijn handelen, nooit afwijkend van Zijn plan, met een ontzaglijke energie, werkt Hij in alle dingen naar de raad van Zijn eigen wil. Soms, als we om ons heen kijken, vragen we ons af of God wel iets doet en in onze bidstonden proberen we God zover te krijgen dat Hij iets doet. Wat we ons moeten realiseren is dat God *aan het werk is* en wij moeten op één lijn komen met Zijn handelen. Misschien doet Hij niet wat wij graag willen of wat wij denken dat Hij zou moeten doen, of Hij doet het niet op de manier waarop Hij het in onze ogen zou moeten doen. Hij gebruikt niet de middelen waarvan wij denken dat Hij ze hoort te gebruiken – *onze* middelen, *ons* werk. Misschien doet Hij het helemaal niet, maar Hij werkt naar Zijn doel toe, Zijn voornemen, aanhoudend, volhardend, zonder af te wijken; en wat voor Gods volk nodig is, is dat het in de rechte sporen komt van Zijn eeuwige handelwijze.

Want Hij gaat door, ook in onze tijd; we kunnen het min of meer zien in de wereld. Maar of we het zien of niet, het feit blijft hetzelfde – of onze bijbel is niet correct en Paulus had het bij het verkeerde eind! En het maakt mij blij als ik zie dat Paulus pas ten volle Gods eeuwig voornemen zag toen hij niet langer de wereld rondreisde en al zijn geweldige activiteiten onder de volken beknot werden. Toen schreef hij deze brief aan de Efeziërs, waarin we lezen over de eeuwige raadslagen van God. Is dat niet heerlijk? Als we uit ons werk gehaald worden, als we niet meer bezig kunnen zijn met allerlei dingen, als we misschien fysiek niet in staat zijn iets te doen, gaat God door. Soms denken we dat als wij stoppen, God ook wel zal moeten stoppen, en als wij niet gaan, zal God ook wel niet kunnen gaan! O nee, Hij gaat door – Hij gaat door! Dat we Zijn doen en laten mogen begrijpen en daarin binnengaan.

Dit is waar het hier in Ezechiël over gaat. In de eerste plaats zien we het *middel*: vier *levende wezens*, vier aspecten. Vier is altijd het getal van wat universeel is. Je hebt de vier winden, vier windrichtingen, en de vier jaargetijden. Alles wat universeel is bestaat uit vier. Aan het eind van de bijbel lezen we dat de stad vierkant is en dat de poorten open zijn aan de vier zijden – dat is de universele heerschappij. God handelt, maar niet op menselijke manier. Hij laat Zich niet vangen in ons klein hoekje. God heeft geweldige universele belangen op het hart en wij hebben ook een veel ruimere blik nodig.

Dan de *allesbeheersende factor*. Dat is de *Geest*. “En zij gingen ieder recht voor zich uit; waarheen de geest wilde gaan, gingen zij” (Ez. 1:12). De Geest bestuurt alles.

In de derde plaats hebben we het allesomvattende kenmerk: de *mens*. Daar is de Mens op de troon, maar ook het menselijke aspect van de cherubs. Let op

hoe dit gezegd wordt: “Zij hadden de gedaante van een mens” en dan volgen de andere omschrijvingen. De leeuw, het rund, de adelaar, maar het gezicht van de mens is het bepalende kenmerk van deze wezens, het middel om Gods raad uit te voeren. Het gaat om de mens, het is door de mens, het is alles met het oog op Gods plan met de mens. Het is een Mens die op de troon zit. Jazeker, God zelf, maar vergeet niet dat God een Mens verheerlijkt heeft. Dat was Zijn plan vanaf het allereerste begin. Nu heeft Hij Hem daar in heerlijkheid en nu is het Zijn voornemen en raad om de mens gelijkvormig te maken aan het beeld van *die* Mens. Alles wat zich hier afspeelt is Gods activiteit om een corporatieve en gezamenlijke mens te krijgen, die overeenkomt met de Mens die verheerlijkt is.

Wat een geweldig iets! God die krachtig werkt in ons leven, in geduldige volharding. Wat een enorme energie schuilt er achter het geduld van God met ons! We zouden geen dag door kunnen gaan als Zijn geduld niet gepaard ging met Zijn tomeloze energie. Prijs God, lieve vrienden, God gaat recht toe, recht aan met ons – laten we ons daarmee troosten. Ik dank God daarvoor! Vele malen ben ik op een zijspoor terechtgekomen, ben ik van de rechte weg af gegaan. Ik heb mijn jeneverstruiken opgezocht en ben in de schaduw daarvan gaan zitten, en heb gezegd: “Het is genoeg, o Here, neem mijn leven maar weg, het dient nergens toe”. Vele malen hebben we zo gehandeld en de moed verloren om wat we zagen in onszelf, of de moeilijkheden in anderen of om de teleurstellingen onderweg. En toch, hoe vaak we ook afgedwaald zijn, we zijn steeds terug gekomen, op de een of andere manier. Niet door onze eigen beslissing of kracht, maar we zijn weer op de been geholpen en we zijn weer doorgegaan. Het betekent eenvoudig dat God niet opgeeft, God gaat door! Broeder of zuster, als u vandaag wanhoopt en ontmoedigd bent, dan bent u dat, niet God. God gaat door. Geloof het. Klem u hieraan vast: God gaat door, Hij heeft het nog niet opgegeven!

Laten we dit geloven en ons eraan vasthouden. God gaat door en Hij gaat recht op Zijn doel af, aanhoudend, zonder af te wijken. Grijp dat vast! Het probleem was dat Israël God had verlaten. Als we de moed verloren hebben, moge de Heer ons vandaag helpen weer op te staan in geloof en ons opnieuw aan Hem vast te klemmen. Prijs God, Hij heeft ons van Zijn Geest gegeven! We kunnen de Geest vastgrijpen en het leven grijpen, zoals Paulus schrijft aan Timotheüs: “Grijp het eeuwige leven” (1 Tim. 6:12). Dat leven gaat door. Hier is leven, volheid van leven belichaamd of vertegenwoordigd in deze cherubs, deze wezens – en het gaat door. Als u liever de beeldspraak van de rivier hebt – duik erin en laat u meenemen! “Grijp het eeuwige leven”.

wordt vervolgd

Oorspronkelijke titel: “Rivers of living water”, door T.Austin-Sparks.